

Dosarul nr. 3ra-1198/22
2-18165133-01-3ra-17112022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud. G. Ciobanu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. G. Mîra, G. Dașchevici, A. Bostan)

ÎNCHEIERE

21 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Sergiu Cojocaru

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată a lui Sergiu Cojocaru împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la încasarea compensației și indemnizației bănești pentru concediul anual nefolosit și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 17 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul depus de Inspectoratul General al Poliției, casată integral hotărârea din 20 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani și emisă o decizie nouă, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 4 iunie 2018, Sergiu Cojocaru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la încasarea compensației și indemnizației bănești pentru concediul anual nefolosit și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 1 august 1996, a fost angajat, în baza contractului individual de muncă pe perioadă nedeterminată, în cadrul Inspectoratului de Poliție Rîșcani al Direcției de poliție a mun. Chișinău, unde a activat până la 4 iulie 2008. Ulterior, a fost transferat în funcția de ofițer operativ de sector al Sectorului de poliție Bubuieci al CPS Ciocana al DP mun. Chișinău, conform ordinului MAI nr. 296 ef.

Totodată, prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 159 ef. din 23 martie 2016, a fost încetat serviciul în Poliție, cu dreptul la pensie pe linia MAI începând cu data de 25 martie 2016, cu achitarea compensației bănești pentru concediile de odihnă anuale neutilizate și a indemnizației unice. Însă, nu i-a fost calculată și achitată compensația pentru concediile de odihnă anuale neutilizate în

perioada anilor 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004 și 2005 inclusiv, contrar prevederilor art. 112, 117 și 119 Codul muncii.

A comunicat că nefiind de acord cu neachitarea indemnizațiilor și compensațiilor pentru concediile anuale nefolosite în perioada de referință, s-a adresat cu o cerere prealabilă în vederea soluționării pe cale amiabilă a litigiului, însă prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 7918 din 22 mai 2018, cererea a fost respinsă ca lipsită de temei legal.

Și-a întemeiat pretențiile în temeiul dispozițiilor art. 112, 117 119 Codul muncii, art. 2 și 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 739-XIV din 10 februarie 2000, art. 5, 7, 116, 33¹, 38, 116, 166-167, 277-278 CPC.

A solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui a compensației și indemnizației bănești pentru concediul anual nefolosit în perioada anilor 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004 și 2005 inclusiv, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin încheierea protocolară din 13 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost atras în proces în calitate de terț Ministerul Afacerilor Interne.

Prin încheierea din 17 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost declarată inadmisibilă acțiunea înaintată de Sergiu Cojocaru împotriva Inspectoratului General al Poliției, terț Ministerul Afacerilor Interne cu privire la încasarea compensației și indemnizației bănești pentru concediul anual nefolosit și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia din 26 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost anulată încheierea din 17 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani și remisă cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de Sergiu Cojocaru la Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, în același complet de judecată.

În cadrul ședinței de judecată în prima instanță din 28 iulie 2021, Sergiu Cojocaru a concretizat că solicită obligarea părților de a calcula și achita în beneficiul său a compensației bănești pentru concediile nefolosite, doar pe perioada de activitate în anii 1996 – 2003, pentru anul 2004 – a fost achitată, iar pentru anul 2005 – doar 7 zile au fost achitate.

Prin hotărârea din 20 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, a fost admisă parțial acțiunea înaintată de Sergiu Cojocaru.

A fost anulat răspunsul Inspectoratului General al Poliției nr. 7918 din 22 mai 2018, emis în privința lui Sergiu Cojocaru.

A fost obligat Inspectoratul General al Poliției să emită actul administrativ individual cu privire la calcularea și achitarea compensațiilor bănești pentru concediile anuale nefolosite în perioada anilor 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002 și 2003, în privința lui Sergiu Cojocaru.

A fost încasată de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul lui Sergiu Cojocaru suma de 4 000 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată legate de acordarea asistenței juridice.

În rest, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

În susținerea soluției emise, prima instanță a constatat că odată cu eliberarea din serviciu și încetarea raporturilor de muncă între reclamant și angajator, primul a

solicitat achitarea compensației bănești pentru concediile de odihnă anuale neutilizate și a indemnizației unice pentru perioada anilor 1996 – 2003 și 2005 parțial, or potrivit art. 119 Codul muncii, în caz de suspendare (art. 76 lit. e) și m), art. 77 lit. d) și e) și art. 78 alin. (1) lit. a) și d)) sau încetare a contractului individual de muncă, salariatul are dreptul la compensarea tuturor concediilor de odihnă anuale nefolosite.

În acest context, prima instanță a considerat neîntemeiat argumentul reprezentantului persoanei terțe precum că prevederile art. 112, 117 și 119 Codul muncii, în conformitate cu care reclamantul solicită achitarea compensației bănești pentru concediile de odihnă anuale neutilizate pentru perioada de activitate la angajator, au intrat în vigoare la 1 octombrie 2003, deoarece conform art. 46 alin. (1) din Legea privind actele legislative nr. 780 din 27 octombrie 2001, actul legislativ produce efecte numai în timpul cât este în vigoare și nu poate fi retroactiv sau ultra activ.

Prin urmare, prevederile legale respective din Codul muncii se aplică raporturilor juridice în care este implicat reclamantul Sergiu Cojocaru aflat în desfășurare la data publicării în Monitorul Oficial al Codului muncii, chiar dacă aceste raporturi au apărut anterior publicării respective.

Prima instanță a stabilit că reclamantul Sergiu Cojocaru a beneficiat de concediul ordinar pentru anul 2004, de la 5 aprilie 2004 până la 12 mai 2004, fapt ce se confirmă prin ordinul nr. 15ex din 15 aprilie 2004 și pentru anul 2005 de la 10 octombrie 2005 până la 17 noiembrie 2005, fapt ce se confirmă prin ordinul nr. 102 ef din 14 octombrie 2005.

Reieșind din aceste circumstanțe, prima instanță a considerat că nu pot fi luate în considerație argumentele lui Sergiu Cojocaru privind faptul că în anul 2005 a beneficiat de concediu parțial, fiindu-i achitată indemnizația doar pentru 7 zile, motiv pentru care cerința reclamantului privind încasarea compensației bănești pentru concediul de odihnă anual neutilizat pentru anul 2005, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Cu referire la argumentul autorității pârâte precum că reclamantul a beneficiat de concediu pentru anul 2003 și acest fapt se confirmă prin raportul din 10 noiembrie 2003, prima instanță a relevat că într-adevăr la materialele cauzei a fost anexat raportul lui Sergiu Cojocaru cu privire la acordarea concediului ordinar pentru anul 2003, începând cu 10 noiembrie 2003, fiind acceptat de către comisarul-adjunct și șef SP-7 CPS Rîșcani, însă a fost constatat că careva ordin, dispoziție sau hotărâre, care ar confirma acordarea concediului și achitarea indemnizației respective reclamantului pentru anul 2003, la materialele cauzei, de către autoritatea pârâtă, nu au fost prezentate. Motiv din care, afirmația respectivă nu poate fi apreciată de către instanța de judecată ca fiind veridică și întemeiată, or aceasta nu este confirmată prin probe pertinente și concludente în acest sens.

Totodată, prima instanță a reținut că acțiunea înaintată de Sergiu Cojocaru este în obligare, deoarece solicitarea reclamantului privind încasarea compensației și indemnizației bănești pentru concediul anual nefolosit, impune obligatoriu și anularea răspunsului Inspectoratului General al Poliției nr. 7918 din 22 mai 2018, emis în privința lui Sergiu Cojocaru, iar ulterior obligarea emiterii actului

administrativ individual privind încasarea compensației și indemnizației bănești pentru concediile anuale nefolosite.

Astfel, ținând cont de faptul că în urma încetării contractului individual de muncă salariatul are dreptul la compensarea tuturor concediilor de odihnă anuale nefolosite, iar angajatorul nu a prezentat probe pertinente și concludente în confirmarea achitării indemnizațiilor pentru concediile nefolosite lui Sergiu Cojocaru pentru perioada anilor 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002 și 2003, prima instanță a conchis că reclamantul urmează să beneficieze de achitarea compensațiilor bănești pentru această perioadă.

La 21 octombrie 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ, Inspectoratul General al Poliției a depus apel nemotivat împotriva hotărârii primei instanțe, iar la 20 decembrie 2021, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ, prin intermediul poștei electronice, a fost prezentată motivarea apelului.

Prin decizia din 17 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul depus de Inspectoratul General al Poliției, casată integral hotărârea din 20 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani și emisă o decizie nouă, prin care a fost respinsă acțiunea în contencios administrativ depusă de Sergiu Cojocaru.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a stabilit că Sergiu Cojocaru a beneficiat de concediul ordinar pentru anul 2004, de la 5 aprilie 2004 până la 12 mai 2004, fapt ce se confirmă prin ordinul nr. 15ex din 15 aprilie 2004 și pentru anul 2005 de la 10 octombrie 2005 până la 17 noiembrie 2005, fapt ce se confirmă prin ordinul nr. 102 ef din 14 octombrie 2005.

Prin urmare, nu pot fi reținute argumentele reclamantului/intimat privind faptul că în anul 2005 a beneficiat de concediu parțial, fiindu-i achitată indemnizația doar pentru 7 zile.

Totodată, instanța de apel a reținut că materialele cauzei atestă că Sergiu Cojocaru a beneficiat de concediu pentru anul 2003 și acest fapt se confirmă prin raportul din 10 noiembrie 2003, prin care a solicitat acordarea concediului ordinar pentru anul 2003, începând cu 10 noiembrie 2003, fiind acceptat de către comisarul-adjunct și șef SP-7 CPS Rîșcani, fiind indicată perioada 10 noiembrie 2003 – 13 decembrie 2003.

Instanța de apel a constatat că în cadrul arhivei Inspectoratului de poliție Rîșcani a Direcției de poliție mun. Chișinău au fost depistate următoarele informații, de unde reiese că Sergiu Cojocaru a beneficiat și folosit concediul anual plătit pentru perioadele: - concediu ordinar plătit de la 2 iulie 2001 până la 4 august 2001; - concediu ordinar plătit de la 5 aprilie 2004 până la 17 mai 2004; - concediu ordinar plătit de la 10 noiembrie 2005 până la 17 noiembrie 2005.

La fel, instanța de apel a apreciat ca întemeiată poziția Inspectoratului General al Poliției în sensul că pentru perioada anilor 1996 – 2005 nu se dețin informații precum că Sergiu Cojocaru nu ar fi beneficiat de concediile de odihnă anuale.

Or, potrivit anexei nr. 1 pct. 40 din ordinul MAI nr. 401 din 19 decembrie 2016 cu privire la punerea în aplicare a Indicatorului documentelor și ai termenelor de păstrare a acestora pentru Aparatul central, autoritățile administrative și instituțiile din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, termenul de păstrare a

documentelor și graficelor de evidență a concediilor este de 10 ani, urmată de nimicirea lor în modul stabilit de actele normative în vigoare.

Iar, intimatul Sergiu Cojocaru nu a prezentat nicio probă în combaterea celor menționate supra.

De asemenea, instanța de apel a considerat ca întemeiat argumentul autorității publice apelante cu privire la faptul că reclamantului/intimat i s-a acordat și achitat concediul pentru anul 1996, după absolvirea instituției de învățământ așa cum prevede pct. 85 din Hotărârea Guvernului nr. 334 din 8 iulie 1991 despre aprobarea Regulamentului cu privire la serviciul în organele afacerilor interne, în vigoare la momentul absolvirii instituției de învățământ de către Sergiu Cojocaru.

Or, potrivit diplomei de licență eliberată lui Sergiu Cojocaru, se atestă că ultimul a absolvit Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din România în urma susținerii examenului de licență din sesiunea iulie 1996, iar potrivit fișei personale a reclamantului/intimat, cât și extrasului din ordinul nr. 224ef din 27 septembrie 1996 cu privire la modificarea punctului ordinului MAI nr. 211 ef. din 6 septembrie 1996, locotenentul de poliție Sergiu Cojocaru a fost considerat numit în funcție de la 1 august 1996.

Prin urmare, concediul acordat absolvenților instituțiilor de învățământ superior și mediu special ale unor ministere sau departamente și care au fost încadrați pentru serviciu la organele afacerilor interne nemijlocit la absolvirea acestor instituții de învățământ, intră în contul concediului anual pentru anul curent.

La 27 octombrie 2022, Sergiu Cojocaru a depus recurs motivat împotriva deciziei din 17 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și pasibilă de a fi anulată, deoarece de către instanța de apel au fost încălcate și aplicate greșit normele de drept material și procedural, fiind admise alte încălcări care au dus la soluționarea greșită a cauzei, iar erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

A considerat irelevant argumentul instanței de apel precum că concediile se acordau în ordine consecutivă, or prin certificatul nr. 7346 din 10 iulie 2008, eliberat de CP sect. Rîșcani al CGP mun. Chișinău, se confirmă că căpitanul de poliție Sergiu Cojocaru nu a folosit concediile de odihnă anuale pentru anii 2006 - 40 zile calendaristice (35 zile lucrătoare), 2007 - 46 zile calendaristice (40 zile lucrătoare) și 2008 - 46 zile calendaristice (40 zile lucrătoare).

De asemenea, prin certificatul nr. 4867 din 24 martie 2016 eliberat de aceeași instituție, se confirmă că avea zile nefolosite din concediile anuale de odihnă, în perioada anilor 2006 – 2016.

O altă eroare admisă de instanța de apel este concluzia precum că dânsul a folosit concediul de odihnă după absolvirea Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din București, în conformitate cu prevederile pct. 85 din Hotărârea Guvernului nr. 334 din 8 iulie 1991 despre aprobarea Regulamentului cu privire la serviciul în organele afacerilor interne.

Or, conform extrasului din ordinul nr. 224 ef din 27 septembrie 1996 eliberat de către Ministerul Afacerilor Interne, se consideră că a fost numit în funcția de

inspector al grupei cercetări prelabile din contul funcției inspector superior al grupei cercetări prelabile a Comisariatului de poliție al sectorului Rîșcani or. Chișinău, începând cu data de 1 august 1996.

A accentuat că, ținând cont de faptul că a absolvit Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din București în luna iulie 1996, este cert faptul că nu a beneficiat de concediul de odihnă pentru anul 1996. Iar careva acte confirmative care să ateste acordarea și achitarea concediului imediat după absolvire a facultății și până la angajare, de către intimat nu au fost prezentate.

Mai mult, potrivit răspunsului prorectorului Academiei „Ștefan cel Mare” nr. A/19 1203 din 15 decembrie 2018, urmare a solicitării lui cu privire la eliberarea extrasului din ordinul de acordare a concediului de odihnă la absolvirea Academiei de Poliție „Alexandru Iona Cuza” din București, în anul 1996, a fost informat că în arhiva Academiei „Ștefan cel Mare” nu au fost identificate careva acte juridice ce ar confirma cele solicitate.

Cu referire la argumentul instanței de apel precum că ar fi beneficiat de concediu pentru anul 2003 și acest fapt se confirmă prin raportul din 10 noiembrie 2003, a menționat că recunoaște înaintarea raportului cu privire la acordarea concediului ordinar pentru anul 2003 începând cu 10 noiembrie 2003, fiind acceptat de către comisarul-adjunct și șef SP-7 CPS Rîșcani, însă ulterior nu a fost emis careva ordin, dispoziție sau hotărâre, care ar confirma faptul acordării lui a concediului și achitarea indemnizației respective pentru anul 2003, or la materialele cauzei acestea nu au fost prezentate de către intimat.

Așadar, a remarcat că afirmația respectivă nu poate fi apreciată ca fiind veridică și întemeiată, deoarece aceasta nu este confirmată prin probe pertinente și concludente în acest sens.

Ce ține de informația depistată în arhiva IP Rîșcani al Direcției de Poliție a mun. Chișinău, precum că dânsul ar fi folosit concediile de odihnă pentru perioada anului 2001 și alte perioade, a accentuat că aceasta nu are suport probant.

De asemenea, instanța de apel nemotivat a reținut ca neîntemeiată poziția Inspectoratului General al Poliției în sensul că pentru perioada anilor de referință nu se dețin informații precum că dânsul nu a beneficiat de concediile de odihnă anuale. Or, potrivit anexei nr. 1 pct. 40 din ordinul MAI nr. 401 din 19 decembrie 2016 cu privire la punerea în aplicare a Indicatorului documentelor și ai termenelor de păstrare a acestora pentru Aparatul central, autoritățile administrative și instituțiile din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, termenul de păstrare a documentelor și graficelor de evidență a concediilor este de 10 ani, urmată de nimicirea lor în modul stabili de actele normative în vigoare.

A evidențiat că instanța de apel, însă, a ignorat faptul că intimatul nu a prezentat nicio probă ce ar demonstra nimicirea actelor menționate, deoarece în acest caz urma să fie întocmit procesul-verbal privind nimicirea actelor, cu întocmirea listei actelor supuse nimicirii.

La 6 decembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Ministerul Afacerilor Interne a depus referință, solicitând declararea inadmisibilității recursului formulat de Sergiu Cojocar.

La 12 decembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Inspectoratul General al Poliției a depus referință, solicitând declararea inadmisibilității recursului formulat de Sergiu Cojocaru, iar în eventualitatea admisibilității acestuia, respingerea recursului ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 17 mai 2022, în ședință publică (f. d. 122 vol. II).

La materialele dosarului lipsesc date care ar confirma notificarea copiei dispozitivului deciziei din 17 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău către recurent.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei motivate din 17 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentului, prin intermediul oficiului poștal, la 28 septembrie 2022, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 146 vol. II).

Se mai constată că la 27 octombrie 2022, Sergiu Cojocaru a depus recurs motivat împotriva deciziei din 17 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 148-151).

Astfel, recursul depus de Sergiu Cojocaru împotriva deciziei din 17 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Sergiu Cojocaru, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care

nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) Cod administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Sergiu Cojocaru.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Sergiu Cojocaru se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu